

PIENĒMTIE TEKSTI

P8_TA(2017)0421

ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzība 2015. gadā

Eiropas Parlamenta 2017. gada 26. oktobra rezolūcija par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību 2015. gadā (2017/2011(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 32. pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2014. gads) (COM(2015)0329),
- ņemot vērā 33. pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2015. gads) (COM(2016)0463),
- ņemot vērā Komisijas ziņojumu „EU Pilot novērtējuma ziņojums” (COM(2010)0070),
- ņemot vērā 2016. gada 6. oktobra rezolūciju par Savienības tiesību aktu piemērošanas pārraudzību — 2014. gada pārskats¹,
- ņemot vērā Komisijas ziņojumu „Otrais EU Pilot novērtējuma ziņojums” (COM(2011)0930),
- ņemot vērā Komisijas 2002. gada 20. marta paziņojumu par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju saistībā ar Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem (COM(2002)0141),
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 2. aprīļa paziņojumu „Atjaunināts paziņojums par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju saistībā ar Savienības tiesību piemērošanu” (COM(2012)0154),
- ņemot vērā Komisijas 2014. gada 11. marta paziņojumu „Jauns ES mehānisms tiesiskuma nostiprināšanai” (COM(2014)0158),
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 19. maija paziņojumu „Labāks regulējums labāku rezultātu sasniegšanai — ES programma” (COM(2015)0215),
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada 13. decembra paziņojumu “ES tiesību akti: labāki

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0385.

- rezultāti līdz ar labāku piemērošanu”¹,
- ņemot vērā Pamatnolīgumu par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām²,
 - ņemot vērā Padomes 2001. gada 28. maija Lēmumu 2001/470/EK, ar ko izveido Eiropas Tiesiskās sadarbības tīklu civillietās un komerclietās³,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta, Eiropas Savienības Padomes un Eiropas Komisijas 2016. gada 13. aprīļa iestāžu nolīgumu par labāku likumdošanas procesu⁴,
 - ņemot vērā Parlamenta 2015. gada 10. septembra rezolūciju par 30. un 31. ikgadējo pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2012.-2013.)⁵,
 - ņemot vērā 2016. gada 25. oktobra rezolūciju ar ieteikumiem Komisijai par ES mehānisma demokrātijai, tiesiskumam un pamattiesībām izveidi⁶,
 - ņemot vērā 2016. gada 9. jūnija rezolūciju par atklātu, efektīvu un neatkarīgu Eiropas pārvaldību⁷,
 - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 267. un 288. pantu,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu un 132. panta 2. punktu,
 - ņemot vērā Juridiskās komitejas ziņojumu, kā arī Konstitucionālo jautājumu komitejas un Lūgumrakstu komitejas atzinumus (A8-0265/2017),
- A. tā kā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 17. pantā noteiktā Komisijas galvenā funkcija ir būt Līgumu sargātājam;
- B. tā kā atbilstīgi LES 4. panta 3. punktam un LESD 288. panta 3. punktam un 291. panta 1. punktam dalībvalstīm ir galvenā atbildība par ES tiesību aktu pareizu transponēšanu, piemērošanu un īstenošanu noteiktajos termiņos, kā arī tādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu nodrošināšanu, kuri pietiekami iedarbīgi garantē tiesību aizsardzību jomās, uz kurām attiecas ES tiesību akti;
- C. tā kā saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas (EST) iedibināto judikatūru dalībvalstīm ir jāsniedz Komisijai skaidra un precīza informācija par to, kā tās transponē ES direktīvas savos tiesību aktos⁸;
- D. tā kā saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra Kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem⁹ un Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas 2011. gada 27. oktobra Kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem¹⁰ dalībvalstīm, kad tās informē Komisiju par saviem valsts

¹ OV C 18, 19.1.2017., 10. lpp.

² OV L 304, 20.11.2010., 47. lpp.

³ OV L 174, 27.6.2001., 25. lpp.

⁴ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

⁵ OV C 316, 22.9.2017., 246. lpp.

⁶ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0409.

⁷ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0279.

⁸ Spriedums lietā C-427/07, Komisija/Īrija, 107. punkts.

⁹ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

¹⁰ OV C 369, 17.12.2011., 15. lpp.

transponēšanas pasākumiem, pamatotos gadījumos var būt pienākums sniegt pamatojošu informāciju “skaidrojošos dokumentos”, kur izklāstīts, kā dalībvalstis ir transponējušas direktīvas savos tiesību aktos¹;

- E. tā kā saskaņā ar LES 6. panta 1. punktu Eiropas Savienības Pamattiesību hartai (ESPH) ir tāds pats juridisks spēks kā Līgumiem un tā attiecas uz Savienības un dalībvalstu iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām tad, kad tās īsteno Savienības tiesību aktus (ESPH 51. panta 1. punkts);
- F. tā kā Savienības rīcībā ir vairāki instrumenti un procesi, ar kuriem nodrošināt Līgumos ietvertu principu un vērtību pilnīgu un pareizu piemērošanu, tomēr praksē šķiet, ka šiem instrumentiem ir ierobežota darbības jomā un ka tie ir nepietiekami vai neiedarbīgi;
- G. tā kā tāpēc ir jāizveido jauns mehānisms, kas nodrošinātu vienotu un saskaņotu struktūru, izmantojot esošos instrumentus un mehānismus, kuri visās ES iestādēs un visās dalībvalstīs būtu jāpiemēro vienveidīgi;
- H. tā kā saskaņā ar LESD 258. panta 1. un 2. punktu, ja Komisija uzskata, ka dalībvalsts nav izpildījusi kādu Līgumos paredzētu pienākumu, tā sniedz argumentētu atzinumu attiecīgajai dalībvalstij un, ja attiecīgā dalībvalsts Komisijas noteiktajā termiņā neizpilda šā atzinuma prasības, Komisija var vērsties Tiesā;
- I. tā kā Pamatlīgums par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām paredz informācijas apmaiņu par visām pārkāpuma procedūrām, kuru pamatā ir oficiālas paziņojuma vēstules, bet neattiecas uz neoficiālo *EU Pilot* procedūru, ko izmanto pirms oficiālās pārkāpuma procedūras;
- J. tā kā *EU Pilot* procedūras ir iecerētas, lai sadarbību starp Komisiju un dalībvalstīm padarītu ciešāku un saskaņotāku, novērstu ES tiesību aktu pārkāpumus agrīnā posmā ar divpusēja dialoga palīdzību, un, kad vien iespējams, novērstu nepieciešamību izmantot oficiālās pārkāpuma procedūras;
- K. tā kā 2015. gadā Komisija saņēma 3450 sūdzības par iespējamiem ES tiesību aktu pārkāpumiem un visvairāk sūdzību tika iesniegts par Itāliju (637), Spāniju (342) un Vāciju (274);
- L. tā kā ESPH 41. pantā tiesības uz labu pārvaldību ir definētas kā ikvienas personas tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu iestādēs, un tā kā LESD 298. pantā noteikts, ka, veicot uzdevumus, Savienības iestādes un struktūras saņem atvērtas, efektīvas un neatkarīgas Eiropas administrācijas atbalstu,
- 1. atzinīgi vērtē Komisijas pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanu 2015. gadā, kurā uzmanība pievērsta ES *acquis* izpildei, un norāda, ka pēc pārskatā sniegtās informācijas trīs jomas, kurās 2015. gadā transponēšanas pienākuma neizpildes procedūras pret dalībvalstīm tika sāktas visvairāk, bija mobilitāte un transports, enerģētika, kā arī vide; norāda, ka uz šīm jomām attiecās arī lielākā daļa izmeklēšanu, kuras tika uzsāktas 2015. gadā, izmantojot sistēmu *EU Pilot*, un ka šīs izmeklēšanas galvenokārt attiecas uz

¹ Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem dalībvalstis ir apņēmušas, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos.

Itāliju, Portugāli un Vāciju; aicina Komisiju sīkāk izklāstīt šīs situācijas konkrētos iemeslus;

2. norāda jo īpaši, ka Komisija ir ķērusies pie gaisa sliktās kvalitātes problēmas Eiropā risināšanas, uzsākot vairākas pienākumu neizpildes procedūras par Direktīvas 2008/50/EK pārkāpumu, pamatojoties uz to, ka nemitīgi tiek pārkāptas NO₂ robežvērtības; vienlaikus pauž nožēlu par to, ka Eiropas Komisija 2015. gadā nav izmantojusi tās pašas kontroles pilnvaras, lai novērstu tādu piesārņojošu dīzeļdegvielas automobiļu laišanu vienotajā tirgū, kuru NO₂ emisiju atmosfērā īpatsvars ir liels, pārsniedzot iepriekš minētās robežvērtības, un kas neatbilst ES normām par tipveida apstiprināšanu un par vieglajiem pasažieru un komerciālajiem transportlīdzekļiem;
3. uzskata, ka pienākuma neizpildes procedūru lielais skaits 2015. gadā liecina, ka nopietns ES uzdevums un prioritāte joprojām ir ES tiesību aktu laicīgas un pareizas piemērošanas nodrošināšana; uzskata, ka ES pilsoņi jūtas pārliecinātāki par ES tiesību aktiem, ja dalībvalstīs tos īsteno efektīvā veidā; aicina dalībvalstis pastiprināt centienus, lai efektīvi un laikus transponētu un ieviestu ES tiesību aktus;
4. norāda, ka 2015. gada beigās joprojām bija palikušas nenoslēgtas 1368 pārkāpumu lietas, kas ir nedaudz vairāk nekā iepriekšējā gadā, tomēr mazāk nekā 2011. gadā;
5. atzīst, ka ES tiesību aktu pareiza īstenošana un piemērošana galvenokārt ir dalībvalstu kompetencē, taču norāda, ka tas neatbrīvo ES iestādes no pienākuma ievērot ES primāros tiesību aktus, kad tās pieņem ES sekundāros tiesību aktus; tomēr uzsver, ka Komisija nodrošina dalībvalstīm vairākus instrumentus, kas ir izstrādāti, lai palīdzētu tām rast kopīgus risinājumus, piemēram, rokasgrāmatas, ekspertu grupas un īpašas interneta vietnes — no dialogiem par transponēšanas plāniem līdz dokumentiem, kuros izskaidrots, kā jau agrīnā posmā atpazīt un risināt transponēšanas problēmas; aicina dalībvalstis veikt visus nepieciešamos pasākumus, ar kuriem ievēro to solījumus, kas ir formulēti Komisijas un dalībvalstu 2011. gada 28. septembra kopīgajā politiskajā paziņojumā par paskaidrojošajiem dokumentiem, tostarp sastādot salīdzinošās tabulas, kurās sniedz saprotamu un precīzu informāciju par dalībvalstu pasākumiem, ar kuriem direktīvas transponē dalībvalstu tiesību sistēmā;
6. jau atkārtoti aicina Komisiju apvienot visus dažādos portālus, kontaktpunktus un informācijas tīmekļa vietnes, lai iedzīvotāji tajā tiešsaistes režīmā varētu viegli piekļūt sūdzību iesniegšanas veidlapām un lietotājiem draudzīgā veidā iepazīties ar pārkāpumu procedūrām;
7. konstatē, ka Komisija uzstāj, ka dalībvalstīm ir jāpaziņo, ja tās, transponējot direktīvas savos tiesību aktos, nolemj pievienot elementus, kuri iedzīvotājiem izskaidro, par kuriem noteikumiem ir atbildīga ES un par kuriem — dalībvalsts; vienlaikus norāda, ka tas neskar dalībvalstu tiesības valsts līmenī noteikt, piemēram, augstākus sociālos un vides standartus;
8. uzsver, ka Parlamentam vajadzētu spēt uzraudzīt arī to, kā Komisija nodrošina regulu izpildi, tāpat, kā veic uzraudzību attiecībā uz direktīvām; prasa Komisijai nodrošināt, lai dati par regulu īstenošanu tiek sniegti turpmākajos gada ziņojumos par ES tiesību aktu piemērošanas uzraudzību; aicina dalībvalstis iesniegt Komisijai valsts tiesību aktu uzskaitījumu, ar kuriem transponē vai īsteno regulas, lai nodrošinātu tiesību aktu pareizu atbilstību, un norādīt, kuras to daļas izriet no ES tiesību aktiem un kuras daļas ir dalībvalsts mēroga papildinājumi;

9. uzsver, ka ir jānodrošina transponēšanas termiņu ievērošana; mudina ES iestādes noteikt reālistiskus izpildes termiņus;
10. uzsver, ka ES ir izveidota kā savienība, kuras pamatā ir tiesiskums un cilvēktiesību ievērošana (LES 2. pants); uzsver, ka LES 2. pantā ietvertās vērtības ir Savienības pamatu stūrakmens, un ka ir pastāvīgi jāizvērtē, vai dalībvalstis ievēro šīs vērtības; atkārtoti, ka ārkārtīgi svarīgi ir rūpīgi uzraudzīt, ko dara un ko nedara dalībvalstis un ES iestādes, un pauž bažas par to, ka Parlamentam tiek adresēti daudzi lūgumraksti, bet Komisijai — daudzas sūdzības;
11. uzsver, ka trauksmes cēļi var būt noderīgi, informējot gan ES iestādes, gan dalībvalstu iestādes par Savienības tiesību aktu nepareizas piemērošanas gadījumiem; atkārtoti pauž viedokli, ka viņu darbība ir jāveicina, nevis jāierobežo.
12. atzīst, ka lūgumraksti ir nepastarpinātas informācijas svarīgs avots ne tikai par pārkāpumiem un trūkumiem ES tiesību aktu piemērošanā dalībvalstīs, bet arī par iespējamām nepilnībām ES tiesību aktos un iedzīvotāju priekšlikumiem par jauniem tiesību aktiem, kurus varētu pieņemt, vai iespējamiem spēkā esošo tiesību aktu uzlabojumiem; apstiprina, ka efektīva lūgumrakstu izskatīšana pārbauda un galu galā uzlabo Komisijas un Parlamenta spēju reaģēt uz problēmām, kas ir saistītas ar transponēšanu un nepareizu piemērošanu, un tās novērst; konstatē, ka Komisija ir iecerējusi ES tiesību aktu īstenošanu uzskatīt par prioritāti, lai iedzīvotāji varētu gūt labumu no tās ikdienas dzīvē; uzsver vajadzību nodrošināt, lai lēmumu pieņemšanas procesi un pārvaldes iestādes būtu pārredzami, objektīvi un neatkarīgi;
13. pauž nožēlu par to, ka nav precīzu statistikas datu par to lūgumrakstu skaitu, pamatojoties uz kuriem ir sāktas *EU Pilot* procedūras vai pienākumu neizpildes procedūras; līdž ar to prasa, lai Komisija sūtītu regulārus ziņojumus par lietām, kas attiecas uz konkrētajā brīdī īstenotām tiesvedībām un/vai procesiem, lai veicinātu strukturālo dialogu un samazinātu strīdu izšķiršanai paredzēto laiku; aicina Komisiju minētos ziņojumus apspriest ar Lūgumrakstu komiteju un šajā apspriešanās proaktīvi iesaistīt priekšsēdētāja vietnieku, kurš atbild par tiesību aktu piemērošanu un vienkāršošanu; aicina Komisiju lūgumrakstu iesniedzējus iesaistīt *EU Pilot* procedūrās, kas ir ierosinātas, reaģējot uz viņu lūgumrakstiem, lai sekmētu arī lūgumrakstu iesniedzēju dialogu ar attiecīgajām dalībvalstu iestādēm;
14. pauž nožēlu, ka aizvien vairāk tiek kavēta ES dzīvnieku aizsardzības un labturības stratēģijas 2012.–2015. gadam īstenošana, kā dēļ praksē tiek traucēta jaunās stratēģijas sākšana ES līmenī, ņemot vērā, ka tā ir nepieciešama, lai garantētu pilnīgu un efektīvu dzīvnieku labturības aizsardzību, pateicoties atjauninātam, izsmeļošam un precīzam tiesiskam regulējumam, kuram ir pilnībā jāatbilst LESD 13. panta prasībām;
15. norāda, ka Lūgumrakstu komiteja ir saņēmusi lielu skaitu lūgumrakstu par bērnu labklājības lietām, un cer, ka patlaban notiekošā regulas Brisele IIA pārskatīšana sekmēs regulas nepilnību izlabošanu un tās īstenošanas problēmu novēršanu;
16. uzsver, ka pēdējos gados ir konstatēta tādu tiesību aktu īstenošanas trūkumi, kurus pieņēma, lai apkarotu krāpšanu un nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju; prasa, lai Komisija pieliktu divkārtšus pūliņus nolūkā nodrošināt ES noteikumu stingru piemērošanu šajā jomā;

17. norāda, ka dalībvalstu prioritātei vajadzētu būt savlaicīgai un pareizai ES tiesību transponēšanai valstu tiesību aktos un to īstenošanai, kā arī precīzam iekšējam tiesiskajam regulējumam, kurā pilnībā ņemtas vērā Līgumos paredzētās pamatvērtības, principi un tiesības, lai izvairītos no ES tiesību aktu pārkāpšanas un varētu izmantot visus ieguvumus, ko nodrošina ES tiesību aktu efektīva un lietderīga piemērošana; šajā sakarā uzsver, ka uz visu ES iestāžu darbību vai bezdarbību attiecas ES Līgumi un ESPH¹;
18. aicina Komisiju mudināt dalībvalstis nodrošināt ES noteikumu par personu brīvu pārvietošanos stingru izpildi, jo īpaši garantējot saistīto ekonomisko, sociālo un kultūras tiesību pilnīgu aizsardzību; atgādina — līdzās tam, ka personu pārvietošanās brīvība ir viena no ES pamatbrīvībām un ir uzskatāma par neatņemamu ES pilsonības institūta sastāvdaļu, pieņemot, ka tiek pilnībā aizsargātas pamattiesības, tā ir arī ļoti svarīga no ES pilsoņu un viņu ģimeņu viedokļa, jo īpaši attiecībā uz piekļuvi sociālajam nodrošinājumam, un viņu priekšstatiem par ES, un tā ir bieži sastopams lūgumrakstu temats;
19. atgādina par Parlamenta 2016. gada 25. oktobra rezolūciju un aicina Komisiju īstenot tajā minētos ieteikumus;
20. atzīst, ka Parlamentam arī ir izšķiroši svarīga loma, jo tas īsteno politisku pārraudzību pār to, kā Komisija nodrošina tiesību aktu izpildi, pārbauda gada pārskatus par ES tiesību aktu īstenošanu un izstrādā attiecīgās Parlamenta rezolūcijas; ierosina, ka Parlaments arī turpmāk varētu sekmēt ES tiesību aktu savlaicīgu un precīzu transponēšanu, likumdošanas lēmumu pieņemšanas procesā apmainoties ar speciālajām zināšanām, izmantojot agrāk izveidotus sakarus ar dalībvalstu parlamentiem;
21. uzsver sociālo partneru, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas, Reģionu komitejas un citu ieinteresēto personu svarīgo lomu gan tiesību aktu sagatavošanā, gan uzraugot nepilnības ES tiesību aktu transponēšanā un piemērošanā dalībvalstīs un ziņojot par tām; šajā sakarā uzsver pārredzamības principu, kurš ir paredzēts ES Līgumos, kā arī ES pilsoņu tiesības uz tiesiskumu un labu pārvaldību, kā noteikts ES Pamattiesību hartas 41. un 47. pantā; atgādina, ka cita starpā arī šīm tiesībām un principiem vajadzētu būt ārkārtīgi svarīgiem dalībvalstīm, kad tās ierosina tiesību aktu projektus, ar ko īsteno ES tiesību aktus;
22. atzinīgi vērtē to, ka salīdzinājumā ar 2014. gadu par 30 % ir samazinājies 2015. gadā uzsāktu jaunu *EU Pilot* lietu skaits (2015. gadā — 881, 2014. gadā — 208 lietas); tomēr norāda uz to, ka vidējais atrisināto lietu īpatsvars 2015. gadā ir saglabājies stabils un ir tieši tāds pats kā 2014. gadā (75 %);
23. atzinīgi vērtē to, ka pirmo reizi kopš 2011. gada ir samazinājies jaunu sūdzību skaits (kopā 3450 jaunu sūdzību, kas ir apmēram par 9 % mazāk nekā 2014. gadā); tomēr ar lielām bažām norāda, ka visvairāk jaunu sūdzību ir bijis nodarbinātības, sociālo lietu un iekļautības jomās; norāda, ka 72 % par dalībvalstīm iesniegto sūdzību 2015. gadā veido sūdzības, kas iesniegtas nodarbinātības, sociālo lietu un iekļautības, iekšējā tirgus,

¹ Skatīt arī: Tiesas 2016. gada 20. septembra spriedums — *Ledra Advertising Ltd* (C-8/15 P), *Andreas Eleftheriou* (C-9/15 P), *Eleni Eleftheriou* (C-9/15 P), *Lilia Papachristofi* (C-9/15 P), *Christos Theophilou* (C-10/15 P), *Eleni Theophilou* (C-10/15 P) pret Eiropas Komisiju, Eiropas Centrālo banku (apvienotās lietas no C-8/15 P līdz C-10/15 P), ECLI:EU:C:2016:701, 67. un turpmākie punkti;

rūpniecības, uzņēmējdarbības un MVU, tiesiskuma un patērētāju aizsardzības, nodokļu politikas un muitas savienības, kā arī vides jomā;

24. pauž nožēlu par to, ka 2015. gadā dalībvalstis vienmēr nav pildījušas savu apņemšanos kopā ar valsts pasākumiem, ar kuriem transponē direktīvas to tiesību sistēmā, sniegt arī skaidrojošus dokumentus; uzskata, ka Komisijai vajadzētu piedāvāt dalībvalstīm lielāku atbalstu šo skaidrojošo dokumentu un atbilstības tabulu sagatavošanā; mudina Komisiju turpināt ziņot Parlamentam un Padomei par paskaidrojošajiem dokumentiem savos gada ziņojumos par ES tiesību aktu piemērošanu;
25. uzskata, ka finansiālajām sankcijām par ES tiesību aktu neievērošanu jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām, ņemot vērā neatbilstības atkārtošanos tajā pašā jomā, un ka ir jāievēro dalībvalstu likumīgās tiesības;
26. uzsver, ka visām ES iestādēm ir jāievēro ES Līgumi un ESPH¹;
27. atkārto, ka uzdevumi, kas Komisijai vai citām ES iestādēm paredzēti ESM līgumā (vai citos attiecīgos līgumos), saskaņā ar līguma 13. panta 3. un 4. punktu uzliek tām pienākumu nodrošināt, ka saskaņā ar minētajiem līgumiem noslēgtie saprašanās memorandi atbilst ES tiesību aktiem; uzsver, ka tādējādi ES iestādēm būtu jāatturas no tādu saprašanās memorandu parakstīšanas, kuru atbilstību ES tiesību aktiem tās apšaubā²;
28. uzsver, cik svarīgi ir tas, ka dalībvalstīs tiek transponēti un praksē īstenoti ES līmeņa patvēruma standarti (piemēram, attiecībā uz to, kā dalībvalstis īsteno Uzņemšanas nosacījumu direktīvu (Direktīva 2013/33/ES³))⁴; pauž nožēlu par to, ka dalībvalstis ir nepilnīgi īstenojušas un izmantojušas pārceļšanas mehānismu, ko Komisija ierosināja, lai risinātu bēgļu krīzi; tāpēc aicina Komisiju pievērst īpašu uzmanību tam, kā tiek īstenoti patvēruma un migrācijas jomā pieņemtie pasākumi, lai nodrošinātu, ka tiek ievēroti ESPH paredzētie principi, un vajadzības gadījumā uzsākt attiecīgās pienākumu neizpildes procedūras;
29. ar bažām konstatē, ka atsevišķas dalībvalstis izvairās pildīt pienākumus patvēruma un migrācijas jomā; atzinīgi vērtē Komisijas stingro nostāju pret dalībvalstīm attiecībā uz ES tiesību aktu piemērošanu patvēruma un migrācijas jomā; atgādina, ka, ņemot vērā migrācijas plūsmas uz Eiropu, ES saskaras ar vēl nebijušu juridisku, politisku un humanitāru problēmu; aicina dalībvalstis, uzņemot un pārdalot bēgļus, ņemt vērā arī starptautiskās cilvēktiesību konvencijas; pauž cerību, ka Komisija regulāri uzraudzīs, kā dalībvalstis īsteno Eiropas programmu migrācijas jomā; atgādina par to, ka efektīva ES migrācijas politika ir jābalsta uz atbildības un solidaritātes līdzsvaru dalībvalstu starpā;

¹ Tiesas 2016. gada 20. septembra spriedums, apvienotās lietas C-8/15 P līdz C-10/15 P, 67. un turpmākie punkti.

² Turpat, 58. un turpmākie punkti. Par šo tematu skatīt Tiesas 2012. gada 27. novembra spriedumu *Pringle* lietā, C-370/12, 164. punkts.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīva 2013/33/ES, ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai, (OV L 180, 29.6.2013., 96. lpp.).

⁴ Skatīt arī: S. Carrera/S. Blockmans/D. Gross/E. Guild, "The EU's Response to the Refugee Crisis – Taking Stock and Setting Policy Priorities", Eiropas politikas pētījumu centrs (CEPS), Pārskats Nr. 20. 2015. gada 16. decembris – https://www.ceps.eu/system/files/EU%20Response%20to%20the%202015%20Refugee%20Crisis_0.pdf

30. pauž nožēlu par to, ka dažās dalībvalstīs joprojām pastāv ievērojami trūkumi ES vides tiesību aktu īstenošanā un izpildē; norāda, ka tas jo īpaši attiecas uz atkritumu apsaimniekošanu, notekūdeņu attīrīšanas infrastruktūru un gaisa kvalitātes robežvērtību ievērošanu; šajā sakarā uzskata, ka Komisijai vajadzētu mēģināt identificēt cēloņus tam, kāpēc dalībvalstīs pastāv šāda situācija;
31. mudina ES iestādes, kad tās izstrādā sekundāros ES tiesību aktus, pieņem politikas pasākumus un slēdz nolīgumus vai līgumus ar iestādēm ārpus ES, vienmēr pildīt pienākumu ievērot ES primāros tiesību aktus, kā arī ar visiem pieejamajiem līdzekļiem palīdzēt ES dalībvalstīm transponēt ES tiesību aktus visās jomās un ievērot Savienības vērtības un principus, jo īpaši, ņemot vērā nesenās norises dalībvalstīs;
32. pauž nožēlu par to, ka joprojām nav pārredzamas un savlaicīgas informācijas par ES tiesību normu piemērošanu; atgādina, ka pārskatītajā Pamatnolīgumā par attiecībām starp Eiropas Parlamentu un Komisiju, Komisija apņemas, ka tā „dara pieejamu Parlamentam kopsavilkuma informāciju par visām pienākumu neizpildes procedūrām, sākot no oficiālas brīdinājuma vēstules, tostarp, ja to pieprasa, [...] par jautājumiem, uz kuriem attiecas pienākumu neizpildes procedūra”, un sagaida, lai šis noteikums tiktu godprātīgi piemērots praksē;
33. aicina Komisiju atbilstību ES tiesību aktiem noteikt par patiesu politisko prioritāti, kas jāīsteno ciešā sadarbībā ar Parlamentu, kuram ir pienākums panākt, ka Komisija uzņemas pārskatatbildību, un kā vienam no likumdevējiem pārliecināties, ka arī Parlaments ir pilnībā informēts par to, kā konsekventi uzlabot savu likumdošanas darbu; tāpēc prasa Komisijai reaģēt uz katru Eiropas Parlamenta rezolūciju par ES tiesību aktu īstenošanas uzraudzību;
34. atgādina, ka Parlaments savās 2013. gada 15. janvāra un 2016. gada 9. jūnija rezolūcijās¹ prasīja pieņemt regulu par atvērtu, efektīvu un neatkarīgu Eiropas Savienības administrāciju, pamatojoties uz LESD 298. pantu, un aicina Komisiju arī izskatīt priekšlikumu regulai, kas pievienots otrajai rezolūcijai;
35. uzver — tas, ka trūkst saskaņota un visaptveroša kodificētu Savienības līmeņa noteikumu kopuma par labu pārvaldību, apgrūtina iedzīvotāju spēju viegli un pilnībā izprast savas Savienības tiesību aktos paredzētās administratīvās tiesības un veicina viņu juridiskās aizsardzības līmeņa pasliktināšanos; tāpēc uzsver, ka noteikumu par labu pārvaldību kodificēšana regulā, kurā būtu izklāstīti dažādi administratīvās procedūras aspekti — tostarp paziņojumi, saistošie termiņi, tiesības tikt uzklautam, pienākums paziņot iemeslus un katras personas tiesības iepazīties ar savas lietas materiāliem — ir izšķirīgi svarīga, lai stiprinātu pilsoņu tiesības un pārredzamību; precizē, ka šie noteikumi papildinātu esošos Savienības tiesību aktus gadījumos, kad pastāv juridiskās nepilnības vai interpretācijas problēmas, un uzlabotu pieejamību; tādēļ vēlreiz aicina Komisiju nākt klajā ar visaptverošu tiesību akta priekšlikumu par Administratīvā procesa likumu Eiropas Savienībā, ņemot vērā Parlamenta līdz šim paveikto šajā jomā, kā arī aktuālās norises Savienībā un tās dalībvalstīs;
36. atgādina, ka to, kā jāpiemēro Eiropas Savienības tiesību akti, palīdz skaidrot prejudiciāli nolēmumi; uzskata, ka šīs procedūras izmantošana palīdz panākt Eiropas tiesību aktu vienvērtīgu interpretāciju un īstenošanu; tāpēc mudina valstu tiesas šaubu gadījumā

¹ Eiropas Parlamenta 2013. gada 15. janvāra rezolūcija ar ieteikumiem Komisijai par Administratīvā procesa likumu Eiropas Savienībā (OV C 440, 30.12.2015., 17. lpp.).

uzdot Tiesai jautājumus, tādējādi novēršot pārkāpuma procedūras ierosināšanu;

37. uzskata, ka galvenais priekšnoteikums, lai nodrošinātu ES politikas sniegtās priekšrocības gan fiziskām personām, gan uzņēmumiem, ir atbilstīgi piemērot ES *acquis*; tāpēc aicina Komisiju stiprināt ES tiesību aktu izpildi, pamatojoties uz tādām strukturētām un sistemātiskām transponēšanas un atbilstības pārbaudēm attiecībā uz valstu tiesību aktiem, kurās pilnībā ņemti vērā ES Līgumi un ESPH; norāda, ka ES tiesību akti ir brīva demokrātijas īstenošanas procesa rezultāts; atzinīgi vērtē Komisijas praksi pienācīgi ņemt vērā labāka likumdošanas procesa principus, kad tā uzrauga ES tiesību aktu piemērošanu dalībvalstīs;
38. uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt pārredzamību, ES iestādēm un dalībvalstīm izstrādājot un piemērojot tiesību aktus; norāda, ka gan ES tiesību aktu piemērošanas veicināšana, ko veic dalībvalstis, gan to pieejamības nodrošināšanas interesēs ES iedzīvotājiem, ES tiesību aktiem jābūt skaidriem, saprotamiem, konsekventiem un precīziem, vienlaicīgi ņemot vērā ES Tiesas judikatūru, kurā kategoriski prasīts, ka nepieciešama ES normu paredzamība un prognozējamība;¹
39. uzskata, ka dalībvalstu parlamentu iesaistīšana dialogā par tiesību aktu priekšlikumu saturu attiecīgos gadījumos veicinās ES tiesību aktu efektīvu piemērošanu; norāda, ka ciešāka attiecīgo valdību uzraudzība no dalībvalstu parlamentu puses, ja šīs valdības ir iesaistītas likumdošanas procesā, veicinās efektīvāku ES tiesību aktu piemērošanu, kā to paredz Līgumi; tāpēc uzsver, ka ir nepieciešams, lai dalībvalstu parlamentiem būtu teikšana Eiropas likumdošanas procedūru agrīnajās stadijās, un mudina Eiropas iestādes un dalībvalstis uzsākt debates par 1. protokolu par dalībvalstu parlamentu lomu Eiropas Savienībā un 2. protokolu par subsidiaritāti un proporcionālītāti, iespējams, apsverot tā dēvētās agrīnās brīdināšanas sistēmas pārskatīšanu un nodrošinot labāku dzeltenās kartītes procedūras piemērošanu;
40. mudina uz ciešāku sadarbību un saikņu stiprināšanu starp Eiropas Parlamentu un dalībvalstu parlamentiem; atgādina par dalībvalstu parlamentu kontroles funkciju attiecībā uz savu valdību iesaistīšanu lēmumu pieņemšanas procesā Eiropas Savienības Padomē, un uzsver, ka nepieciešamas apspriedes un regulāras viedokļu apmaiņas starp Eiropas Parlamentu un dalībvalstu parlamentiem, jo īpaši likumdošanas procesa agrīnajos posmos;
41. atgādina, ka dalībvalstu parlamentiem ir jāuzņemas svarīga loma, lai rūpīgi kontrolētu ES tiesību aktu pareizu īstenošanu dalībvalstīs; aicina dalībvalstis aktīvi īstenot šo uzdevumu; norāda uz dalībvalstu parlamentu lomu, lai izvairītos no pārmērīgas reglamentēšanas prakses dalībvalstu līmenī ar ES tiesību aktu starpniecību, tādējādi novēršot pārmērīgu regulēšanu un nevajadzīgu administratīvos slogus; sagaida, ka dalībvalstis skaidri norādīs un dokumentēs valsts pienākumus, ja tādi tiek pievienoti ES tiesību aktiem īstenošanas procesā; pauž bažas par to, ka pārmērīgi dalībvalstu pasākumi, kas papildina ES tiesību aktus, nevajadzīgi palielina eiro skepticismu;
42. norāda, ka informācijas apmaiņa un sadarbība starp dalībvalstu parlamentu komitejām, kas strādā ar ES, var palīdzēt panākt efektīvus tiesību aktus un būtu jāizmanto arī, lai veicinātu ES tiesību aktu efektīvāku piemērošanu dalībvalstīs; atbalsta *IPEX* platformas kā instrumenta izmantošanu savstarpējai informācijas apmaiņai starp dalībvalstu

¹ Tiesas 2009. gada 10. septembra spriedums lietā Nr. C-201/08 *Plantanol GmbH & Co. KG/Hauptzollamt Darmstadt*, ECLI:EU:C:2009:539, 46. punkts.

parlamentiem un Eiropas Parlamentu; mudina valstu parlamentus aktīvi piedalīties regulārās starpparlamentārās komiteju sanāksmēs, ko rīko Eiropas Parlaments;

43. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.